

Tweede prijs – door Trudy Rijkuijer

‘ Vrijheid, geluk is voor iedereen...? ‘

Dromerig staart Pip voor zich uit. Het is nog vroeg in de ochtend als ze aansluit in de file op weg naar haar werk. Er zit weinig beweging in.

Gelukkig is ze deze ochtend, geheel tegen haar slechte gewoonte in, wel een keer op tijd van huis gegaan. Zo kan ze lekker op haar gemak wat wegdromen.

Al van kleins af aan heeft Pip het haar eigen gemaakt om in nare situaties uit haar hoofd te vluchten. Als een deurtje in een kooi zet ze haar bovenkamertje op een kier om haar gedachten een uitgang te geven. Dan vliegt ze weg als een vlinder naar haar eigen geheime tuin waarvan alleen zij het bestaan kent. Een prachtige plek verscholen achter een dikke laag ondoordringbaar groen. Maar waar zij met haar frêle fluwelen vlindervleugeltjes feilloos de weg weet omdat ze er al talloze malen is geweest. Een plekje waar ze zich veilig en geborgen voelt en in vrijheid rond kan fladderen zoveel als ze wilt.

Vandaag vliegt ze niet maar kruipt ze als een glanzende slak naar haar paradijsje. Haar blik op de trage voortbewegende file doet haar in een glibberig slakkenspoor mee glijden. Zo droomt Pip even weg in een wereld waar zij altijd gelukkig is. Je zal maar slak zijn, heerlijk op je dooie akkertje door het leven kruipen, geen last van woningnood want altijd je eigen huis op je rug. Je veilige plek om je terug te trekken als er gevaar dreigt. Hmm, wat voor huis zou ze dan kiezen? Het romantisch geel zwart gestreepte huisje van de tuinslak, of meer op chique in de prachtige witte villa van de escargot. Of misschien wel de slanke grijsbruine minaret van de poelslak, incl eigen zwemvijver in een tuin vol sappige malse blaadjes waar honger niet bestaat.

Heerlijk, zo dagdromend naar je werk. Al jaren werkt Pip met liefde, passie en plezier als natuurdocent. Vandaag lokatie voedselbos. Als ze toch nog ruim op tijd arriveert stapt ze met een stralende lach uit haar auto. Frisse zonnestrallen golven over een nevelig weiland en komen haar tintelend tegemoet. Duizenden dauwdruppeltjes doen de omgeving op een diamantmijn lijken waar een zonnestraaltje naar binnen heeft weten te piepen. Een zee van schittering in alle kleuren van de regenboog. Iedere denkbare kleur speelt mee.

Pip passeert de toegangspoort die is uitgesneden als een opengewerkt blad. De zon speelt met haar stralen een spel langs de nerven en lonkt haar zachtjes naar binnen.

In het bos zingt hoog in de populier een merel haar toe en op de achtergrond klinkt het tevreden gemekker van de schapjes van de buren.

Voor Pip is het hek een ware toverpoort. Ze kent de macht en de kracht van de natuur maar als geen ander kent ze de magie van moeder aarde.

Op haar feeëriek plek in het bos ontvangt ze wekelijks schoolklassen en ziet en voelt ze, wat natuur met kinderen doet. Telkens weer raakt het haar als de kids als opgewonden stuiterballetjes door de magische poort gaan en als vanzelf rustig worden. Pip weet dat de phytonciden hiervoor

verantwoordelijk zijn. Stofjes die het bos afgeeft. Maar vertelt de kids dat ze met groene elfenstof worden besprenkeld.

Kinderen van verschillende afkomst, achtergrond, cultuur en geloof worden één als ze worden geraakt door het “zijn” in de natuur.

Buitenbeentjes, muurbloempjes of haantjesgedrag, alles verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer de natuur de regie overneemt. Als het mycelium van de paddenstoel ontstaat er een ware symbiose van begrip, respect en bewustzijn. Spelenderwijs gaan de kids uit hun hoofd en luisteren puur naar hun gevoel. Ze worden één met de natuur.

Nog even genietend van het sprookjesachtige toneel droomt Pip al snel weer weg.

Pareltjes uit eerdere lessen sprankelen als bubbeltjes in champagne in haar gedachten omhoog. Pip verzamelt ze in haar parelboekje. Een naslagwerk dat zelfs op de meest sombere dagen een glimlach op haar gezicht tovert.

Haar grootste passie is bij ieder kind een zaadje te planten voor een levensboom.

Regelmatig ontvangt Pip schakelklassen waarin niemand de Nederlandse taal machtig is. Zo vliegt ze soms in een dag de halve wereld over.

Zoveel nationaliteiten, zoveel culturen. But nature doesn't need words at all! Haar toverkist met pluche dieren zet hele klassen op zijn kop. De Nederlandse benamingen weten ze niet maar als Pip haar fauna te voorschijn tovert en vraagt wat het is laten ze zich niet kennen. Ze springen spontaan in het rond als zij haar sprinkhaan toont, a grasshopper! Bij het zien van de worm duiken ze op hun buik, billen omhoog en kruipen ze in het rond. That's a little snake juf! Als Pip er ook nog een slak in gooit hoort ze; that's easy, it's a slow little snake. En kruipen lachend een tandje langzamer.

Kinderen zijn zo prachtig zuiver en puur!

Pip bedenkt glimlachend dat zij in haar jonge jaren graag kinderpsychologie had willen studeren. In haar hoofd een mooi idee maar voor haar onrustige aard niet zo'n geschikt plan. Stilzitten was altijd een drama en binnen zitten een ware straf.

Maar nu lijkt het wel of al haar stromingen samen komen in een meer van onpeilbare diepten.

In haar werk als natuurdocent geeft ze de regie volledig over aan de natuur en kan zij zich toeleggen op haar neventaken. Psychologe, sociaal en maatschappelijk werkster, het komt allemaal aan bod. De mooiste geheimpjes worden haar toevertrouwd.

Pip stuurt, geeft kleine duwtjes, en begeleidt alles met zachte hand om vooral niet teveel te polijsten aan die mooie ruwe pareltjes.

In een tijd waarin iedereen vaak druk is met zichzelf, werk, social media en de malle molen van het leven wordt Pip vaak overweldigd door de hang van de kids naar individuele aandacht.

Ze hangen aan haar lippen bij mooie verhalen en willen allemaal hun eigen verhaal vertellen.

Trauma's en angsten van kinderen met pittige rugzakjes, gevlucht voor oorlog en narigheid, worden verwerkt en verzacht in de magie van het bos.

Zelfs de meest schuchtere kinderen ontvouwen zich blaadje voor blaadje in de warme armen van moeder aarde. Zij opent zich moeiteloos zonder oordelen voor iedereen. En Pip luistert met heel haar hart...

Bij haar vinden ze allemaal een podium, voor of achter de schermen. De zon zet met haar krachtige stralen ieder kind liefdevol in de spotlights.

Als een jong boompje in het voorjaar ziet Pip hun zelfvertrouwen groeien. Enge diertjes worden lieve vrienden, angst voor dode diertjes verdwijnt als ze de balans en symbiose van de natuur begrijpen. Geloof en cultuur versmelt en wordt één onder de magie van de natuur.

Zelfs luisteren wordt interessant als Pip de tonen van haar klankschaal laat horen. Met grote ogen van verbazing, doodstil en met oren open wijds staan ze klaar als er een ware luisterwedstrijd wordt georganiseerd.

En altijd weer barst Pip in lachen uit als ze dan hoort; wauw juf, als je écht luistert hoor je veel meer...

Pip heeft nog een paar minuutjes voor de les begint. De geuren van het bos zijn intens en brengen haar bij het vaste kookonderdeel.

Leren over pure gezonde voeding tijdens prachtige verhalen over eten uit verre landen.

Pip verteld ook altijd haar eigen verhaal. Over oma met haar grote tuin vol bloemen en opa met zijn smakelijke moestuin vol groenten. Pip groeide op in een flat met groot balkon. In het voer van haar hamster herkende ze vele zaadjes uit opa's moestuin en dat zette bij Pip haar eerste zaadje. Alles werd in potjes met aarde gestopt en al gauw stonden er metershoge zonnebloemen, mais en graan. De magie ondervond Pip aan de lijve toen ze één aardappel in een emmer aarde stopte en er twaalf voor terug kreeg! Haar liefdevolle mams vond alles prima en stimuleerde haar groene aard. Het zaadje kiemde en schoot wortel voor altijd

Eten uit de natuur is voor de klassen een avontuur op zich. Ze vliegen van afschuw naar verwondering en eindigen altijd in verrukking. Dat echte vitaminen zo lekker zijn juf!!! Zó trots op hun eerlijke heerlijke eigen bereide maaltijd.

Iedere les doet moeder aarde waar zij uniek in is. Ze verwondert, verbindt, heelt en laat iedereen in vrijheid leven. Ze geeft het leven en verlangt er niets voor terug. Maar Pip weet als geen ander dat zij haar moet steunen om de balans in evenwicht te houden.

Vlak voor de les laat Pip nog snel wat dauwdruppels van het jonge lindeblad over haar polsen glijden.

Haar gedachten schieten alweer naar een lekkere salade. Maar dan spreekt ze zichzelf vermanend toe; 'Kom op Pip bij de les blijven nu'. Er valt een hele wereld wakker te schudden en nog vele zaadjes te zaaien. Heel veel kleine zaadjes om een groot bewustzijn te kunnen oogsten.

Grote Pip stroopt haar mouwen op, ze is er klaar voor. Maar kleine Pip houdt in haar buidel altijd wat groene elfenstof reserve. Voor wie het soms nodig heeft. Want in de vrijheid van je gedachten ben je altijd vrij te vliegen naar je eigen geheime tuin...